

ידוייה האישי של האם הצעירה שנפלה קורבן לאונס קבוצתי

היה גם גיסו של יעקב וחבר שלהם. יעקב קבע איתי פגישה בבית של גיסו. אבל כשהגעתי לפגישה, הוא לא היה שם. רק הגיס היה.

קצת אחרי שבאתי, הגיע לדירה בחור צעיר עם כלי, בשם משה. אני פוחדת נורא מכלבים. הבחור סחב אותי בכוח לחדר השני, הוריד לא את הבגדים, ובעל אותי. אחר כך בא עלי גם הגיס של יעקב, התלבשתי ורציתי ללכת הביתה. אבל הבחור עם הכלב הזמין מונית, ולקח אותי לאבו־כביר. בכיתי, וביקשתי שהם יעזבו אותי, אבל הוא איים עלי.

עלי־ד אבו־כביר המונית עצרה, ובחור התקרב אלינו ונתן לי סטירה, בנוכחות בעל המונית, ודרש ממני לרדת. זה היה אריה טרגן, סירבתי, ואז טרגן ובחור בשם זכריה ועוד בחור נכנסו למונית ואמרו לנוהג לנסוע לבית-החלוצות.

גם שם סירבתי לרדת, והבחור הזר הרביץ לי מכות וסחב אותי בכוח לחדר. שם הוא איים עלי שאשכב איתם, והם יתנו לי 50 ל"י.

לא הסכמתי, והם השכיבו אותי בכוח. זכריה איים עלי בטוריה ושלה אותי למקל לחת. הוא אמר שיהרוג אותי אם לא אכנס למקלחת. המים היו קרים ולא רציתי. אבל פחדתי ממנו והתקלחתי.

אחר כך בא אחד אחרי השני שישה בחורים. אחד ועוד אחד ועוד אחד. ארבעה מהם שכבו איתי. השניים האחרונים לא הספיקו, כי המשטרה הגיעה.

אחרי שאחד מהם היה שוכב איתי, הם נתנו לי מנבת ואמרו לי להתנבב. אחד מהם אמר לי לקום לרקוד. הייתי ערומה לגמרי, והתנגדתי. הוא איים עלי בבקבוק.

הבחור

נעלם

אחרי למשטרה הצילו אותי, לקחו אותי למשטרה ושם סיפרתי מה קרה לי. התביישתי בהתחלה לספר להם שיש לי ילד, ואמרתי שהייתי בתולה. רק אחר כך גיליתי את האמת.

מהרגע שהגיס של יעקב והבחור עם הכלב, משה, תפסו אותי, לא יכולתי להימלט. כל הזמן שמרו עלי. במונית אמרתי לנוהג: "תעזור לי", אבל הוא סתד להתערב. הם איימו גם עליו. חשבתי לקפוץ מהמונית כשהיא נסעה, אבל פחדתי.

עברו עלי חודשים בלי שהיה לי לילה שקט אחד. כל לילה, במיטה שלי במרפסת, הייתי הולמת שאונסים אותי. הייתי קמה בבוקר עייפה כאילו לא ישנתי בכלל. לא הצלחתי לשכוח.

אחרי כמה חודשים, עבר לי ההלם הראי-שון. התחלתי לצאת מהבית, ללכת לעבוד, לפגוש אנשים.

הבחור הראשון שהיכרתי, אחרי האונס, היה מאוד נחמד. נפגשנו כמה פעמים. יום אחד שאלתי אותו אם הוא שמע על הבחור הזה. הוא שאנסו אותה באבו־כביר, הוא אמר לי שכן. גיליתי לו שזאת אני. אז הוא אמר שהוא רוצה לקחת אותי תיקף הביתה, שלא רוצה לראות אותי יותר. הוא הביא אותי הביתה, ונעלם. מאז לא ראיתי אותו יותר.

אני חושבת שזה פגע בי אולי לא פחות מהאונס. למה הוא התנהג ככה? האם הוא חשב שאני אשמה, אם אנסו אותי?

פחד וחשדנות

לכל גבר

מאז, לא גיליתי לאף אחד מהבחורים שיצאתי איתם מה קרה לי. הייתי נפ-י

רט"ל יצחק דנה והשוטרים ברכה ופי"ט, אנשי המדור המרכזי, חלפו בכביש בסיוור שיגרת, כאשר האור שבקע ממר"ת בית החלוצות הנתוש העלה את חשדם. הם עצרו את ששת הנאשמים שנמצאו בסמוך, ונכנסו לחדר המואר. שם, על ספה אדומה, ישבה חנה, ערומה בחלק גופה התחתון ולבושה חולצת טריקו בלבד, ובכי תה בהיסטריה. היא גילתה לשוטרים ש"אנסו אותה. השוטרים הכניסו את הצעירים שעצרו, וחנוה הציבה על הארבעה שאנסו אותה ועל השניים שהמתינו לתורם.

גשת איתם רחוק מהבית, שאף אחד מהשכנים לא יספר להם.

לפני כחודשיים הכרתי בחור שהציג את עצמו בתור סטודנט. התחלנו לצאת, וגיליתי שאני מתייחסת אליו ברצינות. גם הוא. הוא לקח אותי לפגוש את הוריו. גיליתי לו שהיה לי ילד, והוא בכל זאת לא עזב אותי.

אבל דווקא אני נהייתי חשדנית. בכלל מאז האונס התחלתי להתייחס בפחד ובהשדנות לכל גבר. הלכתי לאוניברסיטה ושאלתי על החבר שלי. אמרו לי שאין להם סטודנט בשם כזה.

שאלתי את החבר שלי מה זה, והוא סיפר לי שהוא התחיל ללמוד, אבל הפסיק, ורצה לעשות עלי רושם יותר טוב.

שתקתי, והמשכתי להיפגש איתו. דווקא הבנתי אותו. אני רוצה להתחתן, ואם הוא יסכים, אני אחתן איתו.

אבל כמוכן שאני לא אגלה לו על האור. גם בשום אופן. אני לא יכולה לספר לו שארבע הבחורים שכבו איתי, זה אחרי זה, באותו לילה — אחרי ששניים אחרים שכבו איתי קצת קודם.

דווקא עכשיו הגיע התאריך של ה"משפט של הפושעים האלה. אחרי שכבר נרגעתי קצת ממה שקרה לי, חוזר הכל כמו מחדש. כל-כך רעדתי מהתרגשות, כשהייתי צריכה למסור את העדות שלי. בקושי דיברתי.

בבית-המשפט, הפושעים האלה צחקו ממני. כשהשופט שאל אותי פרטים על מה שקרה, הם צחקו, האנסים האלה.

אחד מהם הציע לי לחזור בי מהעדות שלי. חברה אחת שלהם שאלה אותי מדוע אני לא מוותרת להם. "הבתולים שלך יח"זרו אם לא תסלחי להם?" היא שאלה אותי. תי. אמרתי לה: "את מוכנה שיעשו לך מה שהם עשו לי?" היא שתקה.

במשך השנתיים שעברו מאז האונס אף אחד לא עור לי. לא לישכת הסעד, ולא

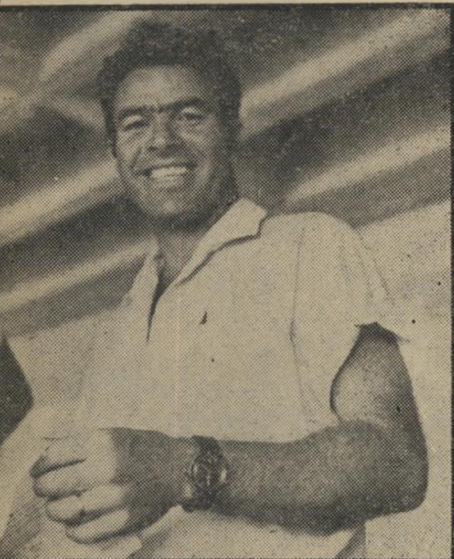

על סכסל ההשודים

תמונה זו צולמה לפני שנתיים, כאשר החשודים באונס הקבוצתי הובאו בפני השופט להארכת מעצרו. מימין לשמאל: אריז טרגן ושולמה קוריאלי, שנגדו הוגש לאחר מכן כתבי-אישום. לשמאלם משה כהן ומרדכי יקוביאק, שנגדו לא הוגש כל כתבי-אישום.

אף אחד אחר. בכל המדינה, אין מישהו שצריך לעזור לבחורה שאנסו אותה? למה? אין אף אחד שיוודע מה עובר על בחורה כזאת, אחר כך? אין אף אחד שאיכפת לו?

עד כאן, סיפוריה של חנה. בהתחשב במהלך הפרשה, ניתן אכן להתרשם שאין אף אחד שאיכפת לו. שיי

הבלש

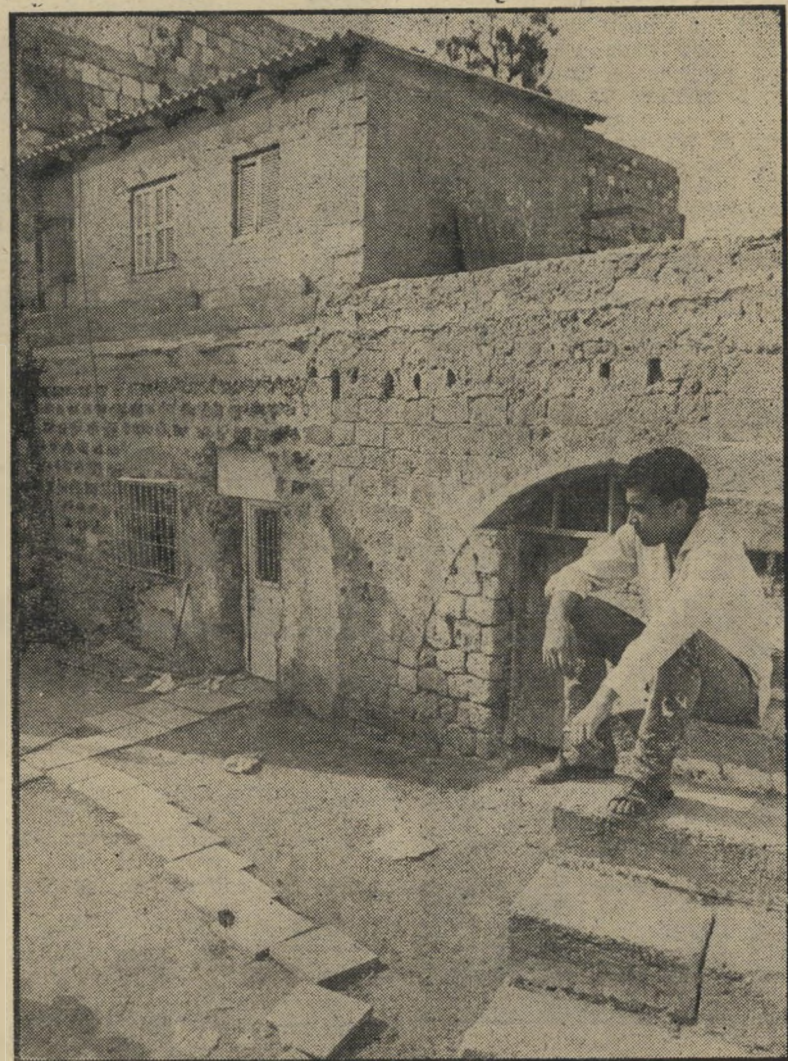
רב-שוטור מאיר ברכת, מהמדור המרכזי של מישרת ת"א, מחולייית מגלי האונס.

רותי הסעד והרפואה של מדינת-ישראל לא גילו עדיין את הצורך לעזור לצעירה קיוביאק באונס בתקופה הנוראה שלאחר ה"מקרה. לצעירה מבית עשיר דואגים ה"ריה: אופפים אותה באהבה והכנה, בטיי פול פסיכיאטרי יעיל. לצעירה כחנה — אין מי שיעזור.

משפחתה איננה מבינה איך לנהוג, מסוכסכת איתה בגלל האונס. כסף לטיי פול פסיכיאטרי אין לה. כאילו לא די היה לה בהתעללות עצמה — עליה להיוותר בתקופה שלאחריה, בודדה לנפשה, מוכת סיוטים ופחדים.

הגוף היחיד במדינה שגילה עניין כל-שהו בפרשה — לא הוסיף לה גם הוא נחת: בעוד האנסים מסתובבים חופשי, נאלצה חנה לחזור ולחיות את חוויות האמיים באינסוף עדויות ובידוקות ושא לות. פרקליטות-מחוז תל-אביב פעלה בי ניחותה, הגישה את כתבי-האישום נגד ששת הצעירים שמונה חודשים ארוכים אחרי ביצוע הפשע. המשפט עצמו החל למעלה משנה לאחר מכן.

מבלי להתחשב במצבה הנפשי של קורי-בן-יאנס ולחסל את כל הפרשה בוריוות — מחייבים הליכי-הצדק את הקורבן לחזור ולחיות את האימה מחדש, במקום לאפשר לה להירגע, לשכוח.

מקום הישע

במרתף בית נטוש זה, בסמוך לבית-החלוצות באבו־כביר, נאנסה חנה במשך השעות המאוחרות של הלילה. היה זה מקום חביב על אנסי הסביבה, וילדי השכונה יודעים לספר כי לא פעם שמעו שם צעקות.